

[Statsministeren.]

Politik i Valutasagen i højere Grad, end det hidtil er lykkedes. Men jeg forstod, at det ærede Medlem vilde benytte denne Tid, som der er indtil det næste Opgør paa dette Omraade, til en Forhandling om Ejendomsskatter, Krisekasser og meget andet. Dette kan jeg ikke have det mindste at indvende imod. Visse Sider af det hele Problem om Landbrugets Stilling overvejes allerede i det Udvalg eller den Kommission, som er nedsat. Andre Sider vil naturligvis blive overvejet i det Folketingsudvalg, der behandler nogle Lovforslag herom. Jeg kan kun glæde mig over den Villie til fortsatte Overvejelser, som det ærede Medlem gav Udtryk for. Der er som sagt god Tid, og Udvalgene har jo deres fulde Frihed til, saa længe Rigsdagen ikke er hjemsendt — og det bliver den ikke foreløbig —, at holde alle de Møder, det maatte passe Udvalgene at holde.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal indledede med nogle Betragtninger over den nuværende sørgelige Tilstand med 150 000 arbejdsløse og 200 000 Landmænd, der var ude af Stand til at klare Dagen og Vejen — tror jeg, han sagde. Naa ja, galt er det naturligvis, men helt saa galt er det nu vel heller ikke. Men i hvert Fald, at der her er Grund til helt andre Betragtninger end dem, det ærede Medlem fremsatte, forekommer mig indlysende. Og at vi har været inde paa bedre Veje, da vi søgte at hjælpe baade de arbejdsløse og de betrængte Landmænd, synes at være saare nærliggende. Vor Stilling maa absolut anses for at være bedre end den negative Holdning, det ærede Medlem og hans Parti efterhaanden er kommet til at indtage.

Nu talte det ærede Medlem som sædvanlig om Misforholdet mellem Prisniveau og Købeevne uden dog at bevæge sig ind paa det, som alle føler sig tiltalt af at høre noget om, nemlig om den Tilpasning, som det ærede Medlem vil have. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der senere har talt, om det ønskelige i en Gang at faa Rede paa, hvordan det er, det ærede Medlem vil gennemføre Tilpasningen. Jeg er dog i Grunden ikke i Tvivl om, hvordan den skal gennemføres af det ærede Medlem. Vi har set det en Gang tør under andre Forhold, hvor Tilpasningen, det vil sige Nedskæringen, kun omfattede

de daarligst stillede i Samfundet, de fik den Nedskæring, man kunde overkomme at gennemføre.

Det samme vil jo ske igen, hvis det ærede Medlem havde Magt til at udføre denne Del af sin Teori, saa vilde Arbejdslønnen blive skaaret ned, de sociale Udgifter blive presset ned. Men Omkostningerne, som Arbejderne har at afholde: til Husleje, til Klæder, til alle de Fornødenheder, der i øvrigt paatrænger sig, vil ingen være i Stand til at nedsætte. Alle de Lønninger, og alle andre Udgifter, som Produktionen bærer, men som ikke falder ind under Arbejderomraadet, vil jo forblive uberørte, selv om det ærede Medlem havde Magt til at presse Arbejdernes Løn ned.

En saadan Form for Tilpasning er det naturligt, man afviser, og indtil det ærede Medlem en Gang aabenbarer, hvordan en virkelig Tilpasning, Sænkning af hele Niveauet, er mulig, først da kan der jo være Mening i at tale for Alvor om det ærede Medlems Teorier.

Det ærede Medlem rettede nogle Bebrejdelser mod mig, ud fra en Tale, jeg havde holdt i 1928. Det er i Regelen saa heldigt, at naar min Opmærksomhed saaledes bliver henledt paa mine gamle Taler, viser det sig at være en hel Fornøjelse at læse dem igen; dette har jeg ogsaa opnaaet nu. Det ærede Medlem henledte min Opmærksomhed paa min Tale fra 2. April 1928. Denne Tale indeholdt jo ogsaa, sagde det ærede Medlem, bl. a. dette, at vi til Trods for, at der ingen Krise var, forlangte Kriseforanstaltninger. Ja, jeg kan jo ikke være enig med det ærede Medlem om, at der ingen Krisetilstand var. Thi i den Programtale, hvormed det ærede Medlem aabnede Rigsdagen, gjorde han netop gældende, at der *var* Krise, og at det Ministerium, som traadte frem for Rigsdagen, vilde anse det som sin Hovedopgave at modarbejde den tilstedeværende Erhvervskrise med den dertil knyttede overordentlig store Arbejdsløshed.

Det er ikke mine, men det ærede Medlems egne Ord. Hvordan kan han da nogle Aar efter bilde sig ind, at det er gaaet sporstøst hen over vore Hoveder, at han var den første til at paapege, at der var Krise den Gang. Naa, det maa det ærede Medlem klare med sig selv. Men netop det ærede